

Započetí církevní synody 2021-2023

Téma: synoda jako cesta

Evangelium: Mk 10, 35-45

Poznámky: Odry a okolí, 17. 10. 2021

„**Mezi vámi však tomu tak nebude.**“ Věta, kterou Ježíš dnes vyslovuje s **velkým důrazem**. Není divu. Byl se svými učedníky právě na cestě do Jeruzalém, kde ho čekalo utrpení a on o tom otevřeně hovořil. Jakub a Jan si pak „počkali“, až se jim bude zdát, že má Mistr lepší náladu a bez vědomí ostatních si začali domlouvat ty nejlepší pozice v Ježíšově království. „**Mezi vámi však tomu tak nebude.**“ Bezpochyby Ježíšovi učedníci v dějinách potřebují opakovaně naslouchat této Ježíšově výzvě. V církvi, která je **skutečně na cestě ke slávě**, vždy vyplouvalo a vyplová na povrch to, co je lidské a co církev činí nevěrohodnou a je třeba to opustit.

Když se papež František rozhodl nabídnout celé církvi, aby si prošla na své cestě obdobím synody, udělal to na prvním místě proto, abychom věděli, že musíme kráčet skutečně spolu. Jako Kristovi učedníci nejdeme jen vedle sebe, ale spolu. Jakub a Jan, kteří chtěli ve svých vlastních plánech předběhnout ostatní, jsou nám toho opačným příkladem. Nemluvili s ostatními, aby si nemuseli vyslechnout jejich mínění v tom, co chystají, ale ani nenaslouchali tomu, co jim po cestě říká Pán.

Když papež otevíral minulou neděli v Římě synodu, řekl: „*Dnes, když zahajujeme tuto synodální cestu, začněme tím, že se budeme ptát sami sebe - papeže, biskupů, kněží, řeholníků a řeholnic, bratří a sester laiků: Ztělesňujeme my, křesťanské společenství, styl Boha, který kráčí dějinami a podílí se na událostech lidstva? Jsme ochotni vydat se na dobrodružnou cestu, nebo se ve strachu z neznámého raději uchýlíme k výmluvám typu "není to třeba" či "takhle se to dělalo vždycky"? I my, kteří se vydáváme na tuto cestu, jsme povoláni stát se zkušenějšími v umění setkávání. Skutečné setkání se rodí pouze z naslouchání. Jak jsme na tom my v církvi s nasloucháním? Jak je na tom "sluch" našeho srdce? Umožňujeme lidem, aby se projeví, aby kráčeli ve víře, i když mají těžké životní cesty, aby přispívali k životu společenství, aniž by jim v tom někdo bránil, odmítal je nebo je odsuzoval? Uspořádat synodu znamená vydat se stejnou cestou, jakou se vydalo Slovo, které se stalo člověkem: znamená to jít v jeho stopách a naslouchat jeho slovu spolu se slovy ostatních. Je to objevování s úžasem nad tím, že Duch svatý vane stále překvapivějším způsobem, aby naznačil nové cesty.*“

O tom, jak se má synoda v církvi projevit jsme už něco zaslechli minulou neděli. **Má tři období** a to první se soustředí do farností samotných. **Vytvoří se skupinky, které budou diskutovat o tom, jak se jim v církvi žije**, z čeho mají radost a co jim působí starostí nebo smutek. Z tohoto sdílení vzejde **podnět**, který se poskytne našemu biskupovi a bude součástí příspěvku naší diecéze pro synodu. V praxi to bude vypadat tak, že se určí tzv. **koordinátor za farnost** a nemá to být kněz a vytvoří se jedna nebo i více skupinek o maximálním počtu 10 osob třeba i z několika farností. Tou základní skupinou ve farnosti má být její pastorační rada. Skupinka má sejít **dvakrát až třikrát**. A vše do **konce ledna**. Členové skupinky si vyberou jedno z 10 témat a pak o něm budou diskutovat.

Je třeba ještě říci, že se **nejedná o žádný proces demokratizace**, protože církev patří Kristu nikoliv člověku. Přesto však to mají být lidé, kteří hovoří tom, jak se jim v církvi žije. Témata nejsou věroučná, že se měnilo něco v nauce církve, ale **týkají se reality života v církvi**. Synoda **neboří** ani základní stavbu církve, ani se **nechce obracet proti jejím autoritám**, ale má být pomocí při jejich rozhodování a prosvětlovat jejich úsudek. Už otec biskup Martin zmínil minulou neděli slova svatého Pavla do Korintu: „*Projevy Ducha jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný.*“ Hlas každého se tedy bere vážně.

Synoda je tedy cesta, a to podobná té, na kterou se vydali Izraelité do zaslíbené země, nebo té, kterou nastoupila mladá církev po seslání Ducha svatého. Nikdo netušil, jak tato cesta bude vypadat, a co jim přinese. Nám nyní jako povzbuzení musí stačit to, co Svatý Otec pronesl na závěr své promluvy minulou neděli: „*Kéž jsme poutníky zamilovanými do evangelia, otevřenými na překvapení Ducha. Nenechme si ujít milostivé příležitosti k setkání, k vzájemnému naslouchání a rozlišování. S radostí z vědomí, že když hledáme Pána, je to on, kdo nám již přichází vstříc se svou láskou.*“